

Glossa

Beneïu el Senyor, totes les criatures (Dn 3,57)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els qui som d'ambients rurals estem molt acostumats a viure enmig d'una natura generosa. A més, en aquest any, en què les pluges abundantíssimes de la primavera ens han regalat uns verds tendres i abundosos, encara gaudim més de la terra on vivim. L'estiu, però, és un temps que, pel dia més llarg, per les bones temperatures, podem gaudir de la natura. I és bo que ho fem.

El cristians tenim el do i el deure de poder reconèixer en la bellesa de la natura la mà amorosa de Déu. La natura no és una realitat impersonal, amb una conjunció de forces i atzars que la fan possible, sinó que és creació de Déu, en sortir de les seves mans. Anomenant-la creació reconeixem el seu autor, el qui li ha donat l'existència i les lleis que configuren la seva harmonia i la seva mateixa bellesa. En aquesta creació els humans tenim la prerrogativa de ser els únics éssers que tenim consciència d'existir i, cosa més important, els únics que podem reconèixer la faç del creador per les petjades que deixa contínuament en la seva obra.

En la Bíblia i en la tradició cristiana veiem com el creient, ple de fe i d'agraïment a Déu, lloa el Senyor per la crea-

ció i les seves meravelles; però també veiem com convidada les criatures, els éssers creats per Déu, a beneir, lloar i glorificar el seu autor. Els salms són una bona expressió d'aquest fet. També els càntics com el que trobem en el llibre de Daniel capítol tercer, en què hom convida tots els éssers, els àngels i els homes, el sol i les estrelles, el fred i la calor, la llum i la foscor, els ocells i els ramats... tots són convidats a glorificar el Senyor. I de la tradició cristiana solament cal esmentar el *Càntic de les criatures* de sant Francesc d'Assís.

En aquest temps d'estiu, tot passejant o contemplant la immensitat del mar o la profunditat dels paisatges de muntanya, hem de tenir una mirada agraïda al qui ens ha fet el do de la vida i de la casa comuna que és la nostra terra. I que aquesta mirada agraïda es faci lloança del Déu que ens estima, Déu creador de totes les coses visibles i invisibles, Déu amorós que ens ha fet el do de la vida i, amb la seva providència, ens dóna l'aliment i les condicions per a la vida. Lloança que va unida a la benedicció de Déu, que no és res més que reconèixer els béns que ells ens fa i retornar-los-hi, en certa manera, amb la pregària de benedicció, de reconeixement del qui és autor de tot bé.

